

vi her i Danmark ere saa overordentlig langt tilbage i denne Sag. Det ærede Medlem har jo Ret, naar han vil sige, at vi ere langt tilbage i Retning af at lade Staten udelukkende tage Sagen i sin Haand, og i den Retning ville vi være langt tilbage, ogsaa naar dette Lovforslag vedtages, men vi ere meget vidt fremskredne i Retning af, hvad det private Initiativ har formaaet, i Retning af hvilken Støtte Staten har givet det private Initiativ. Gaa vi Finansloven igen, ville vi atter og atter finde de ret betydelige Summer, med hvilke Staten støtter og i en Række af Aar har støttet det private Initiativ i stedse stigende Grad netop i de Spørgsmaal, som her ligge for. Og naar det ærede Medlem i sit eget Tidsskrift har læst det frygtelige, der siges, at i Danmark gives der Ris til Børn, vil jeg oplyse det ærede Medlem om, at i England gives der ogsaa Ris til Børn. I denne Forbindelse maa jeg maaske opholde mig lidt ved det ærede Medlems Anke, som for øvrigt er bleven imødegaaet fra flere ærede Medlemmer, om de Revselsler, der ifølge § 32 skulde kunne anvendes paa Opdragelsesanstalter af strengere Natur. Det ærede Medlem sagde egentlig ikke, at han vilde have disse Revselsler bort, men han var imod, at legemlig Revselse paa-bydes ved Lov. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, mente han, at det gjorde ingenting, naar det gik i al Stilhed, uden at det staa i Loven. Maaske vi kunne komme overens om den anden saakaldte Pryglelov paa lignende Maade, saaledes at det ikke kom til at staa i Loven, men at det var en stiltiende Aftale, at saaledes maatte det praktiseres. Jeg kunde nævne to store Lande, hvor Pryglestraf ikke er hjemlet i Lovgivningen, men hvor den vitterlig for alle praktiseres meget flinkt. Men selv om det ærede Medlem vilde gaa ind paa noget saadant, saa vilde jeg ikke. Jeg mener, at Straffen og Straffens Maal bør være nævnt i Lovgivningen, og hvad der praktiseres af den Art, som ikke er nævnt i Lovgivningen, er efter min Mening af det onde. Noget ganske andet er, hvad der bestemmes af Lovgivningen, og der mener jeg, at der bør Lovgivningen gaa saa vidt, som det er nødvendigt, og i dette Tilfælde gaar det foreliggende Lovforslag ikke en Smule videre, end det er nødvendigt. Først og fremmest tror jeg, at ærede Medlemmer kunne slaa sig til Ro med at se paa de Navne, der staa under Kommissionens Betænkning, og tillige slaa sig til Ro med den Betragtning, at det Forslag

til Revselsler, der findes i Kommissionens Forslag, er strengere end det, der findes i Regeringens Forslag. Jeg mener, at De maa kunne slaa sig til Ro med disse Navne, der strække sig lige fra Forstander Budde til Professor Torp. Naar det blev nævnt, at man kunde frygte for, at denne Revselsesret, naar den udtrykkelig stod nævnt i Loven, kunde gøre saadanne Anstalter til Skræmmebilleder, vil jeg sige, at det er muligt, at det kan ske, men jeg er ikke ganske sikker paa, om det skulde være saa rent forkert, om en saadan Anstalt stod for de uorne Knægte netop som et Skræmmebillede, som en Bussemænd. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det i mange Tilfælde vilde kunne holde dem paa den rigtige Vej, vilde kunne gøre, at man kunde nøjes med at have dem paa Børnehjem eller Anstalter af mildere Art, saa at de vilde vogte sig for at komme i den sorte Gryde. Jeg er slet ikke helt sikker paa, om ikke maaske netop disse Revselsler i den Henseende kunde gøre Gavn. Ganske vist vilde det være meget uheldigt, om det, at en Dreng havde været paa en saadan Anstalt, skulde følge ham i Livet som en Plet, men det blev sagt af et æret Medlem, at hvad der i den Henseende tidligere havde været Tilfældet med en enkelt eller enkelte af vorre Opdragelsesanstalter, var nu forbi. Man kunde jo meget vel tænke sig, at en saadan Opdragelsesanstalt af streng Natur — og den skulde være streng — blev ledet af en Mand med saa stort og godt et Hjerter, at det virkelige viste sig og vandt Tiltro i Befolkningen, at de Dreng, der først havde været i 2 Aar paa denne Anstalt, gennemgaaende kom ud derfra som skikkelige og pligtopfyldende Mennesker, saa at det maaske netop i Modsætning til at være en Plet kunde blive en Ros for en Dreng, naar han havde været paa en saadan Anstalt.

Selvfølgelig ville vi, det gaar jeg ud fra som givet, ved denne Lovs Udførelse i Livet gøre vort yderste for at faa de bedst mulige Kræfter til Lærere. Men jeg tror rigtignok ikke, at det vil være muligt, at være sikker paa i alle Tilfælde at faa Folk af en saadan aandelig Overlegenhed, at de ved deres blotte Blik vilde kunne ave og kue de Dreng, der komme ind paa slige Anstalter. Vi maa nemlig huske paa, at de Dreng, hvormed der her er Tale, ere de allermest uorne Dreng, som man overhovedet kan stille op, saa uorne, at jeg for mit Vedkommende, hvad der ogsaa fremgaar af Anmærkningerne til Lovforslaget, har tvivlet om, at vi have saa mange